

VĚTRNÍK

Ročník LII.

Sobota 2. října 2021

číslo 9.

Přivezli testy pro sojku i Trautenberka

Poslední vítání 52. ročníku Krakonošova divadelního podzimu 2021 přišlo včera. Počasí nezklamalo, slunce zářilo, a tak si na mažoretky tentokrát zahrála také dechovka. Před divadlo tentokrát nastoupila pěkně husím pochodem.

Karel Bárta ml. byl dlouho dle vlastních slov hostem ŠAMU Štítina. „Jste ve Vysokém podeváté a já vás letos poprvé vítám za přípravný výbor. A zároveň bych rád poděkoval všem, kdo se chodí na vítání souborů před divadlem každý den dívat. Děkuji vám i za soubory,“ oslovil Kája také diváky.

Josef Hejral zmínil, že letošnímu ročníku se problémy nevyhýbaly. Nučice musely představení zrušit úplně a nahradit jej jiným mimo soutěž a neblahá událost se nevyhnula ani Štítinským. „Onemocněla jim herečka, ale podařilo se najít tady ve Vysokém zaskok, kterého se obětavě ujala Eva Kodešová,“ informoval diváky Pepa s tím, že Štítníci prostě udělali maximum pro to, aby si na vysokém jevišti zahráli. „I testovací místo si přivezli, aby jim divadlo nezavřel covid. Tak obětavý soubor jsem už dlouho neviděl,“ chválil ŠAMU Pepa Hejral.

Ondřej Benda tento týden tak nějak obíhá mikrofon při vítání ze všech – vítá jako zástupce SČDO i přípravného výboru, včera byl konečně také vítaný. „Máme také pro Krakonoše dárek, přivezli jsme pětadvacet antigenních testů, mezi nimi je takový vhodný pro jeho sojku, ale i jeden velký vhodný pro Trautenberka. Ale sestřičku tedy chceme zpět,“ upozornil Ondra Benda a s celým souborem se jali zpívat speciální píseň pro Vládce hor. (jn)

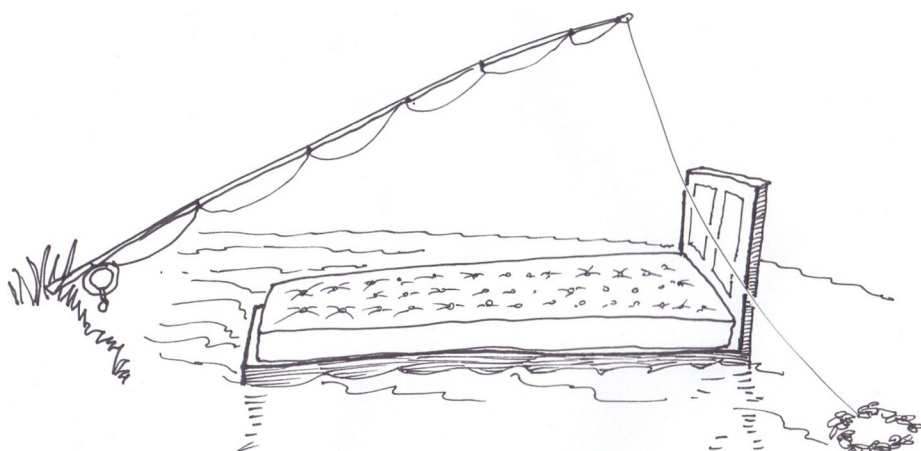

sobota 2. října 2021

kdy	co	kde
9:30	Rozborový seminář	Malý sál
11:30	loučení Štítina	malý sál
15:00	Vražda sexem	
15:30		
16:00	Děčín	
20:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	posezení se sejkorama	velký sál

Recenze: Michal Zahálka

Robert Anderson: Víš přece, že neslyším, když teče voda
ŠAMU Štítina

Hodnotit štítinskou inscenaci *Víš přece, že neslyším, když teče voda* jako celek je z pochopitelných důvodů dost obtížné: jde o dvě aktovky, jež nespojuje ani obsazení, ani nějaké úplně konkrétní téma.

Hodnotit zvláště první z aktovek, *Stopy holubic*, vlastně není o moc jednodušší. Když člověk věděl, že dochází k heroickému

záskoku Evy Kodešové v hlavní ženské roli, nebylo snadné soustředit se na celek – jakkoliv se domnívám, že divák bez této vstupní informace by neměl šanci poznat, že se něco děje. Eva byla totiž bezchybná: neustále ve střehu, v situaci, s parádním timingem.

Pokud jde o zbytek inscenace: Ondřej Benda se při večerním

představení ukázal jako zkušený, zdatný tahoun, který dovede sehrát téma postavy, ale zároveň neustále bavit a překvapovat. Tře-

tí hlavní postava, Jill v podání Lenky Ferenz, je půvabná a herecky zdatně provedená, ale z interpretačního hlediska by si zasloužila zkonkretizovat, je-li její flirtování s Georgem nevědomé, upřímně míněné, žertovně laškovné, či (v zájmu získání postele) vypočítavé. Zdá se mi ovšem, že největší slabinou je tady předloha, de facto prostinká „bakalářská“ historka, která nedospěje k žádné světoborné pointě a ve štitínské inscenaci spíš přestane, než aby skončila nějakým vyvrcholením.

Druhý příběh, *Já jsem Herbert*, je co do příběhu dokonce ještě jednodušší, ale o to slibnějším materiálem je pro hereckou, potažmo herecko-režijní práci. Václav Benda s Jarmilou Baranovou jsou oba velice zdatní, nevypadávají ze situace, jednání mají vyšperkované řadou drobných detailů. Zvlášť obdivuhodná je Bendova úvodní etuda s teleskopickým rybářským prutem, která na krátké ploše s vtipem a ve

zkratce představí charakter dané postavy.

Z koncepčního hlediska se mi ovšem zdá, že by gradaci textu, který sám o sobě de facto v celé ploše staví na tomtéž principu, prospělo to, kdyby se absurdita celé situace vzájemného matení vzpomínek rozkrývala postupněji.

Kdyby se oba partneři zpočátku chovali, jako by jejich dialog byl absolutně normální, a teprve časem začali jít tak výrazně proti sobě a proti paměti, která je jejich společným protihráčem.

Inscenace jako celek se ve Vysokém jevila jako velice kultivovaný, dovedně vybudovaný počín, který se postaral o důstojné, vtipné završení soutěžního programu .letošního ročníku.

Půdičkáři

Herecké výkony, které jsou bezesporu výborné, by si jistě zasloužily větší režisérskou supervizi, v tomto případě nahléd a odstup od osobní angažovanosti na jevišti. V obou případech vidíme shodu v tématu, jde o vývoj partnerských vztahů a střet osobnostních charakteristik. Rychlý herecký zástup hodnotíme jako velmi zdařilý. Uvítali bychom zkrácení textu obou částí, vystavění situací s větší gradací a lepší řešení scény.

První vázička, druhá pátá vázička

Včera se krátce před polednem loučil na malém sále nováček vysocké divadelní přehlídky – DS Ledříček při TJ Sokol Klášterec nad Orlicí. Ten do Vysokého přivezl představení Úča musí pryč!

Klidnou cestu domů a šťastný návrat do Vysokého popřál Kláštereckým zástupce vyhlášovatele, tedy SČDO, René Keller. „Zaměnit mezi sebou Klášterec nad Ohří a nad Orlicí může skutečně jen ignorant, proto bych byl rád, kdyby se to už nikdy neopakovalo,“ předeslal Keller. Vladka Kodůsková, která se se souborem loučila za přípravný výbor, sdělila, že se při vítání tak pekelně soustředila na řeky, že si pro jistotu popletla hory, do kterých loupežník Ledříček patřil. „Slibuji však, že už si to budu do příště pamatovat.“

Zoufalství na tváři souboru vyvolala slova Honzy Hejrala, když vyzval hostesku Elišku B., aby podala hlášení o tom, co, kde, kdy, s kým a za kolik Klášterečtí dělali. „Ale to nám nikdo neřekl na začátku – tak Eliško, pěkně, jak jsme se to naučili,“ ozvalo se ze souboru.

No neřekla zase nic, žádná pikanterie se neprovalila. Snad jen, že Klášterečtí úplně nesplnili Eliščina očekávání: „Čekala jsem tichý soubor a to oni rozhodně nebyli – samý úsměv, samý vtípek, spousta energie. Ale ta asi k divadlu patří,“ dodala hosteska, která měla podle souboru výraznou přidanou hodnotu.

Také tento soubor neminul dárek od korupčního spolku Vobskočák. A protože ve čtvrtek proběhla valná hromada spolku, jal se Standa Mareš verbovat nové členy – prý příští rok tady s lahví rumu v ruce a připraveným dobrým skutkem. Ale zpět k dárku - Ledříčkovi Standa věnoval soubor váziček a bylo jich tolik, kolik polibků rozdal. A počítal nahlas: „Jedna vázička, druhá vázička, třetí a tu pátou pošlu poštou.“ (jn)

Tys mu dala? Dám mu taky. A zadarmo.

Pokud se někdy byt jen lehce dotknete nešetrně ženské cti, buďte si naprosto jistí, že vám to dotyčná dáma nezapomene. Možná odpustí, ale zcela jistě nezapomene, a připraví si nějakou nečekanou pomstu. A pokud jsou pozurážené dámy hnedle dvě, pak se tedy dotyční mají na co těšit!

A to se stalo také v tomto případě. Ve Větrníku č. 4 na str. 7 se osazenstvo kuchyňky, přesněji její vedení, nelichotivě vyjádřilo o dvou svých členkách. Vedoucí gastronomického divadelního zařízení ony dvě nazval patlalkami. Sice si je snažil okamžitě usmířit panáčky čehosi lahodného, ale jak říkám – žena odpustí, avšak nezapomene! A tak dotyčné patlalky si otevřely včera u vchodu na půdičku vlastní podnik: Občerstvení U dvou patlalek s vysoce aktuálním sloganem „My dáváme zadarmo!“.

Pro ty, kdo občerstvení nestihli, stručný popis: stůl, na něm mísa s vodou, další s opečenými tousty a třetí s podivuhodnou směsí ještě podivnější světle žlutohnědé barvy. U stolu dvě ženštiny, na hlavě rádiovky s anténou, zástěry, pletené punčochy a ponožky na nohách, které vězely v obrovitých bačkorách s přezkami. Hygienu zajišťovaly respirátory a chirurgické rukavice na rukách. Každá z patel držela v jedné ruce toust v ubrousku a tou druhou nabírala žlutohnědou hmotu, kterou doslova PATLA-LA na toust. K dochucení pochoutky nabízely kečup či hořčici.

Byť výsledný produkt nevypadal jak ze soutěže

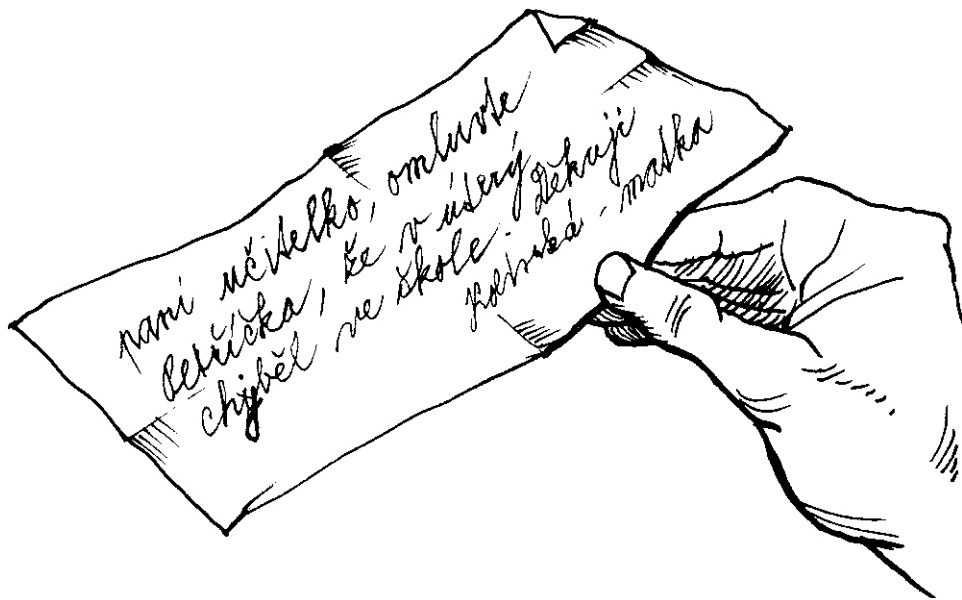
MasterChef, své udělal fakt, že byl nabízen zcela zdarma. A tak stejně jako v případě různých koblih, koláčů či gulášů podávaných v určitých exponovaných obdobích se i po toustech jen zaprášilo. A kuchyňka přišla o kšeft za svačiny. Inu, i tak může vypadat sladká pomsta uražených žen. (jn)

Petríčková omluvenka

Před čtvrtčním představením Úča musí pryč si hosteska Eliška B. trefně stříhla přísnou učitelku, jež „péruje“ žáky od zvonění do zvonění. Pečlivě zkontrolovala docházku také členům lektorského sboru a rychle přišla na to, že neomluvenou absenci má „žák“ Petr Kolínský. Ten se kál a přinesl omluvenku od rodičů, jak pedagožka Eliška nařídila. Zda jde skutečně o omluvu od Petříčkovy matky nebo o podvrh, posuďte sami.

(frč)

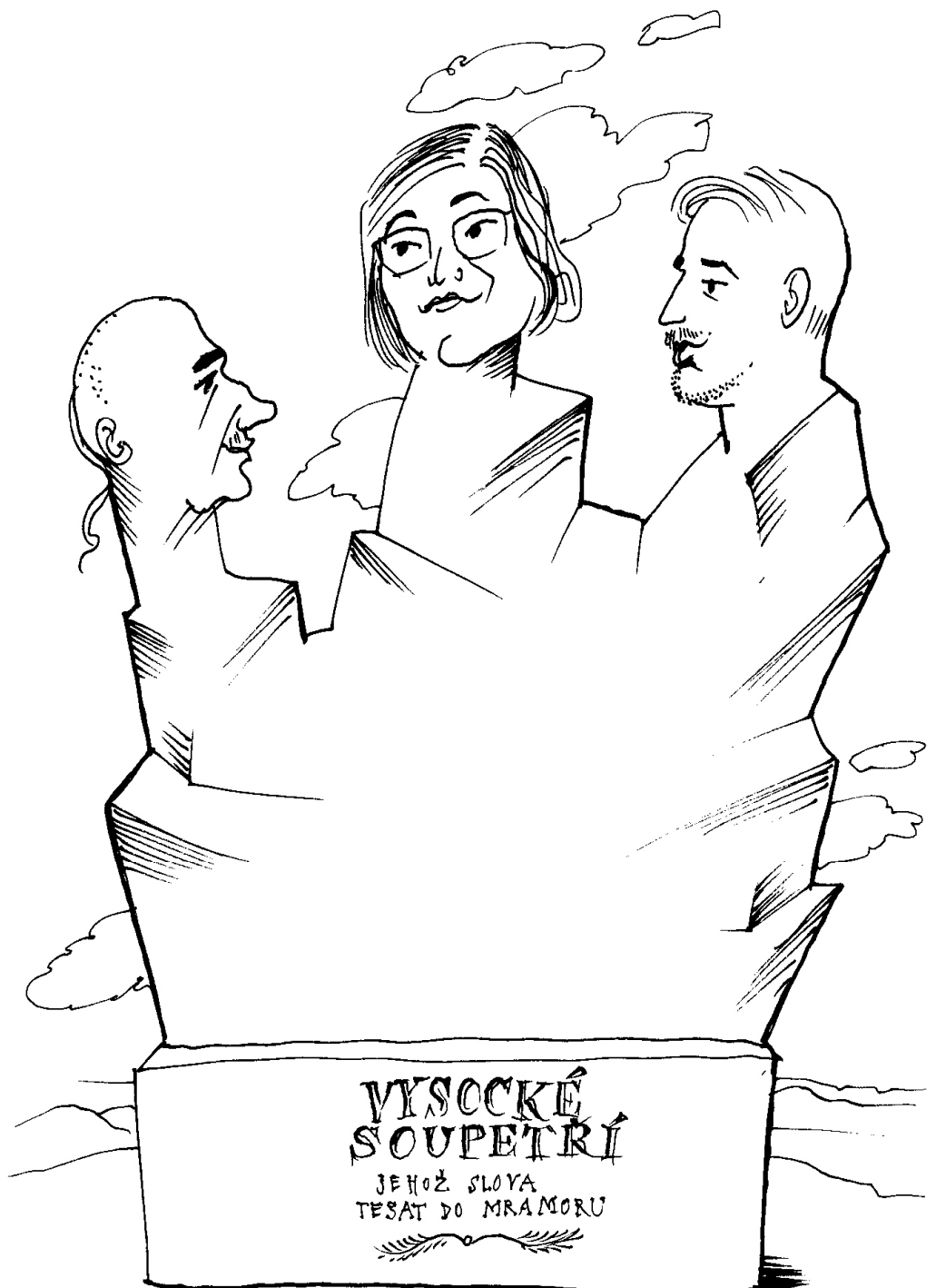

Vysoké bude mít novou dominantu

Vysoké nad Jizerou hledá místo pro svou novou dominantu. Tou v centru už nebude zdejší altánek, ale nově by se tu někde mohlo vyjímat zbrusu nové sousoší, zvané Soupetří.

Je celé z mramoru, do kterého jsou vytesané nesmrtelné výroky zobrazené trojice, autorem díla je dosud neznámý sochař J. K., který se do této chvíle věnoval režii. Zajímavým tipem na umístění skulptury je volný plácek před Bílým domem, toho času zdejší radnicí. Tak se budeme těšit na odhalení.

(frč)

Vítr listí honí

Vítr listí honí
 Krakonoš posmrkává
 Vzduch podzimem zvoní
 Poslední zvoní káva

Sobota je tady
 Nastává loučení čas
 K Vysokému zády
 Točíme se na krátký čas.

Vzpomínek si vezem
 Snad na celý rok
 Kdo ví, kde se slezem
 Adres plný blok.

Vítr honí listí
 Nastává podzimní čas
 My jsme si však jistí,
 Za rok tu budeme zas.

(jh)

Na melodii písně Vítr vane pouští

Napsali jste do redakce

Milí Vysočáci, přátelé a známí - kamarádi. Jistě jste si užili krásný týden tam na horách a hlavně v divadle, když se nám znovu otevřelo. Moc na vás vzpomínáme, chtěli bychom být s vámi, ale dnes máme konečně v Bystřici premiéru. Tento týden byl pro nás velmi hektický. Moc vás všechny zdravíme, myslíme na vás a těšíme se, že k nám bude Krakonoš shovívavý a umožní nám příští rok opět onu krásnou vysockou přehlídku navštívit.

Držte se a opatrujte, vaši Maru a Jára Neradi

Větrník, zpravodaj LII. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce: Jana Fričová, Kateřina Caithamlová, Lukáš Frydrych, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk povolen MK ČR E 22952.

Tisk H&H Servis

Náklad 80 ks

Cena 10 Kč